

Török Nándor

A puszta télen

Az 'ötvenkettes' menti táj
lehangoló, de érdekes,
a villanypásztoron a drót
végtelen reze még deres.

Az őszi búza már kibújt,
de lábon még a tengeri:
van ki gondolt a jövőre,
más meg töretlen engedi.

Amott egy mocskos csatatér
a megrabolt káposztaföld,
Kecskemét városa felől
teli szájjal a szél üvölt.

Az út mentén pár nádszál ring
és idegenül udvarol;
távolabb, akácfák között
egy árva rab a vén akol.

A szabadságnak múltja van,
s a múlt a jelent részegen
úgy kergeti, mint tél az őszt
a barackültetvényeken.

Itt könnyen érthető, miért
puszta igazán a puszta,
fohásza száll az ég felé,
ki itt a telet megússza.